Злосторонни зори.
Въ сълзи; но напразно,
Сърце тъжно и мъчно!
Залъщава слънце ясно
Въ бистри сваги на очи,
Щоли тъжно свилвя
щоли въздишамъ нощъ и день?
За нема ли тъй мила
Ти всегдашнъ напалнечъ?
Азъ забравихъ отъ отдавна
Моя лице бащина,
Моята алчна гъ ерадина
Тъмъ годъ стара планина
но отъ тамъ не тъгъ
Бойна любостъ нъ нъ
На моя бъдна лиса
И за тъй въздишамъ аз. 1852.

10. Любовъ.

Въ гърди тъми любовъ, ужасно
отъ нея страдамъ и горя.
Надъхвамъ за лице трудъ ясно,
Не сиря тамъ дамъ явя.
надежда нъма заредъ мене,
Единско мисъ отбиване
на нъго ясно въ ръце.
Тъмъ тъй отъ сладъ сливамъ
и лъжъ-то прости цвътове
Тъмъ азъ тъмъ ги отъ сливамъ
съ сърдечно тъжни ядове! —
Цвъ тъ, тъ домъ отъ вяна
Нощъта росна младина,
И чуда въ нова младина. (2
Любовъ, тъмъ мене нъ
отъ день на день и вечна сълне
Бъ тъ животъ ужасна роса
Нашло се тъ, ца мъ
тъмъ цвъ тъ ца мъ годъ коса. 1852.

11 Въ бъ ница.

Пресъ тъ радостъ пролетъ радостъ;
Пръ тъ въ тръ тъ въ!